

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 016207 25 U
Zenica, 05.03.2025. godine

Kantonalni sud u Zenici, Ranka Baškarad, kao sudija pojedinac, uz učešće zapisničarke Nazife Avdagić, u upravnom sporu tužitelja R.K. iz O., ul. J., kojeg zastupa punomoćnik Nermin Vila, advokat iz Sarajeva, protiv rješenja broj: 07-27-2-613/2024 od 05.12.2024. godine, tužene Federalna uprava za geodetske i imovinsko - pravne poslove Sarajevo, ul. Hamdije Kreševljakovića broj 96., u upravnoj stvari upisa prava svojine na nekretninama, dana 05.03.2025. godine, u nejavnom rješavanju, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog, koje je pobliže označeno u uvodu ove presude odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja u ovom upravnom sporu, izjavljena protiv rješenja prvostepenog organa - Službe za ekonomske poslove Općine Olovo, broj: 04-27-39/24 od 16.02.2024. godine, kojim je odbijen zahtjev K. (U.) R. iz O. za upis prava svojine shodno članu 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama, jer nisu ispunjeni zakonski uvjeti za upis prava na zemljištu označenom kao k.č. broj 264/13 zvana „Ogorevina“, šuma 4. klase, u površini od 35.000 m²; k.č. broj 264/14 zvana „Ogorevina“, šuma 4. klase, u površini od 1.500 m²; k.č. broj 264/15 zvana „Ogorevina“ put u površini od 850 m²; k.č. broj 264/16 zvana „Ogorevina“, šuma 4. klase, u površini od 800 m²; k.č. broj 264/17 zvana „Ogorevina“, šuma 4. klase, u površini od 1.300 m²; k.č. broj 264/18 zvana „Ogorevina“, šuma 4. klase u površini od 900 m² K.O. P. starog premjera, sve nastale cijepanjem za ovaj postupak od k.č. 264/3 koja je u ZK ulošku broj 97 K.O. P., stari premjer upisana kao Društvena svojina sa 1/1 dijela sa nosiocem pravom raspolaganja Šipad „Romanija“ Sokolac OOUR Šumarstvo Olovo, k.č. broj: 264/13, 264/14, 264/15, 264/16, 264/17 i 264/18 K.O. P., stari premjer odgovaraju parcelama broj 1390/7, 1391 i dijelovima parcela 1399/10 i 1398 K.O. P. novog premjera koje su u ZK ulošku broj 381 i KK ulošku broj 379 vlasništvo/svojina i posjed Bosne i Hercegovine, Federacija Bosne i Hercegovine sa 1/1 dijela, a k.č. broj 264/15 K.O. P. starog premjera odgovara dijelu parcele 1651 K.O. P. novom premjera koja je u ZK ulošku upisana kao dobro u općoj upotrebi put na ime Općine Olovo sa 1/1, dijela na više parcela u K.O. P..

Blagovremeno podnesenom tužbom od 22.01.2025. godine, tužitelj osporava zakonitost i pravilnost osporenog rješenja, zbog povrede odredaba Zakona o upravnom postupku, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešne primjene materijalnog propisa, na štetu tužitelja. Prema navodima tužbe, u prvostepenom Rješenju koje je potvrđeno drugostepenim Rješenjem navodi se kako je na osnovu izloženog zaključeno da stranka temelji svoj zahtjev na članu 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama i da podnosilac prijedloga nema pravosnažnu odluku ranijih šumskih agrarnih organa, da ne postoji kontinuitet posjeda stranke, odnosno njenih pravnih prednika, što je dokumentovano dokumentacijom iz postupka izlaganja

podataka i utvrđivanja prava na nekretninama nakon avio fotogrametrijskog izlaganja 2000. godine i uviđaja na terenu, te u konačnici da nisu ispunjeni uslovi za upis prava svojine na nekretninama iz dispozitiva Rješenja. Tužitelj ističe kako se i u pobijanim rješenjima navodi, podnosilac zahtjeva je svoj zahtjev temeljio na odredbama člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama, koji se u predmetnom postupku primjenjuje iz razloga što je sam zahtjev podnesen prije donošenja Zakona o stvarnim pravima Federacije Bosne i Hercegovine, te citira navedenu odredbu član 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama. Također, ukazuje i na član 3. stav 1. Zakon o uzurpacijama i član 2. stav 1. istog zakona koji propisuje pojam uzurpacije: „Uzurpacijom u smislu ovog člana smatra se svako samovlasno zauzimanje, odnosno bespravno držanje zemljišta u društvenoj svojini, te smatra da je shodno citiranim odredbama, imao se usvojiti zahtjev podnosioca, te dozvoliti upis vlasništva u zemljišne knjige. Naime, uzimajući u priložene dokaze, odnosno molbe za zakup državnog zemljišta, zaključuje se da je, shodno zahtjevu od 24.05.1939. godine, K. H. ispunio sve uslove za dodjelu predmetnog zemljišta. Nadalje, osporava nalaz prvostepenog organa da na terenu ne postoje tragovi uživanja ili ograđivanja, pa zato smatra da nije bilo osnova ni za zaključak da predmetno zemljište nije koristio. Prigovara što prvostepeni organ nije poklonio vjeru iskazu svjedoka K. M., koja je rođena 1933. godine i jasno je kazivala da je na predmetnom zemljištu postojala kuća i štala još prije II. svj. rata, te da na tome lokalitetu nije bilo šume nego se sve oralo i sijalo. Također ističe kako je zemljište ranije bilo ograđeno i nije bilo šumsko nego poljoprivredno, pa je tako i nakon rata 1990-tih godina korišteno s njegove strane, kao i od drugih mještana uz njegovu privolu, za ispašu stoke. Ukazuje i da prema katastarskim podacima predmetno zemljište ranije nije bilo pod šumom, nego je u naravi činilo pašnjak, pa nije bilo osnova da se njegov zahtjev odbije. Pogrešnim žalitelj smatra i ocjenu prvostepenog organa da ovdje ne postoji kontinuitet posjeda predmetnog zemljišta, jer na suprotno od toga upućuju izjave stranke i svjedoka, kao i kupoprodajni ugovor od 06.03.1981.godine, koji su zaključili K. R.kao kupac i K. A.kao prodavac, što dokazuje da postoji pravni kontinuitet od K. H., pa do K. A., koji je predmetno zemljište njemu prodao. Također, neosnovano se prvostepeni organ poziva na činjenice da ne postoje tragovi ograđivanja na predmetnim parcelama, kao i na to da su predmetne parcele obrasle šumom, te da se ne razlikuju od ostalog šumskog zemljišta na terenu, jer ovakve činjenice jasno se zaključuju iz izjava podnosioca zahtjeva kao i iz izjave svjedoka, koji navode da je na predmetnim parcelama bila kuća i štala, te da nije bilo šume. Također, važno je napomenuti i činjenicu da su i nakon posljednjeg rata (1992. - 1995.) predmetne parcele korištene od strane podnosioca zahtjeva i drugih mještana koji bi po njegovoj dovodili stoku na ispašu na predmetne parcele. Nadalje, iz katastarskih podataka, jasno je da predmetne parcele ranije nisu bile šumom obrasle. Pored toga, iz katastarskih podataka, prema starom premjeru, za katastarsku parcelu broj 264/4 jasno je navedeno, da je jedan od posjednika predmetne nekretnine i podnosilac zahtjeva, a što dodatno potvrđuje postojanje kontinuiteta posjeda predmetne nekretnine od strane podnosioca zahtjeva. Dakle, suprotno navodima iz pobijanih rješenja tužilac je dokazao kontinuitet posjeda predmetnih parcela od prije 1941. godine. odnosno od 1939. godine, imajući u vidu da je K. H., shodno dokumentaciji iz Historijskog arhiva Tuzla, dok se iz drugih dokaza nedvojbeno moglo ustanoviti da su prednici tužioca stanovali na predmetnim parcelama, odnosno imali kuću, kao i njive na kojima su sijali. S tim u vezi ističemo kako član 9. Zakona upravnom postupku propisuje: „Koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje ovlašteno službeno lice po svom uvjerenju, na osnovu savjesne i brižljive svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na osnovu rezultata cjelokupnog postupka.“ Primjenom citirane odredbe Zakona o upravnom postupku prvostepeni i drugostepeni organ su imali smatrati nedvojbeno utvrđenom činjenicu postojanja kontinuiteta posjeda predmetnih nekretnina od strane prednika tužioca, kao i samog tužioca, a uzimajući u obzir podneseni zahtjev, izjave svjedoka, rješenje prema kojem se K. A. nalaže napuštanje zemljišta, koje, u konačnici nije realizovano iz razloga što K. A. nikada nije isplaćena naknada

koja je propisana kao obavezna u slučaju nalaganja napuštanja uzurpiranog zemljišta. a u konačnici imajući u vidu i Kupoprodajni ugovor kojim je K. A. prodao predmetne parcele tužiočevom ocu, nakon čega je tužiočev prednik, odnosno sam tužilac imao posjed nad predmetnim parcelama. Zbog navedenog predlaže, da se nakon provedenog postupka donese presuda kojom se tužba uvažava i saglasno tome osporeno rješenje tuženog da sud tužbu uvaži i osporeno rješenje tuženog i prvostepenog organa ponište i predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak, uz naknadu troškova postupka prema priloženom troškovniku.

Tuženi u svom odgovoru na tužbu u cijelosti ostaje kod svih činjeničnih i pravnih razloga za donošenje osporenog rješenja, te predlaže sudu da predmetnu tužbu u cijelosti odbije, kao neosnovanu. Tuženi organ je na traženje ovog suda dostavio spise provedenog upravnog postupka, radi odlučivanja po predmetnoj tužbi.

Ocjenjujući zakonitost osporenog akta u granicama zahtjeva iz tužbe i razloga tužbe, u smislu odredbe člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05), ovaj sud je u postupku nejavnog rješavanja odlučio kao u izreci ove presude, iz slijedećih razloga:

Tužba nije osnovana.

Iz stanja upravnog spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je predmetni upravni postupak pokrenut po zahtjevu tužitelja od 23.12.2008. godine, da je prvostepeni organ u ponovljenom postupku, postupajući po uputama drugostepenog organa po rješenju broj: 05-312-219/2010 od 07.05.2010. godine, od stranke pismenim aktom zatraženo preciziranje zahtjeva, da je podneskom punomoćnika, advokata podnositelja zahtjeva K. R., zaprimljen dana 04.02.2011. godine preciziran zahtjev u skladu sa članom 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama, te traži i rješavanje u skladu sa istom odredbom, koji zahtjev je stranka na zapisnik prilikom uviđaja na licu mjesta obavljenog dana 08.07.2022. godine još jednom precizirala da traži da se zahtjev rješava shodno članu 13. stav 2. ZU, te da su predmet rješavanja parcele navedene i precizirane navedenim zapisnikom i dispozitivom ovog rješenja. Prvostepeni organ je postupajući po podnesenom zahtjevu, izvršio uvid u priloženu dokumentaciju, obavljen uviđaj na licu mjesta dana 08.07.2022. godine su bile prisutne pozvane stranke podnositelj zahtjeva R. K. i punomoćnik advokat Šutanović Nedo, svjedok K. M. rođena 1933. godine i vještak geometar Osman Kapić, pribavljeni zemljišno knjižni i katastarski podaci, te podaci iz postupka izlaganja podataka i utvrđivanja prava na nekretninama za K.O. P. i ostale dokumentacije iz predmeta, te sačinjen zapisnik uz izjave i potpise svih prisutnih. Sa strankom i punomoćnikom advokatom na licu mjesta uz učešće geometra precizirano je koje parcele su predmet ovog postupka, a to su: k.č. broj 264/13, 264/14, 264/16, 264 17 i 264/18 K.O. P. stari premjer, koje odgovaraju parcelama novog premjera broj 1390/7, 1391 i dijelovima parcela 1399/10 i 1398 K.O. P., koje su u ZK ulošku broj 381 i KK ulošku broj 379 upisane kao svojina i posjed Bosne i Hercegovine, Federacija Bosne i Hercegovine sa 1/1 dijela.

Preciziranje je izvršeno iz razloga što su na istom lokalitetu k.č. broj 264/4, 264/10 i 264/12 K.O. P. starog premjera predmet drugog postupka po zahtjevu K. R. uzurpacije po članu 6. ZU, te dat nalog vještaku geometru da izvrši potrebna mjerenja i uradi nalaz i mišljenje sa preglednom skicom na osnovu uviđaja na terenu uz prisustvo i pokazivanje stranke. Nakon izvršenog uviđaja na licu mjesta, premjeravanja uz učešće stranka na terenu vještak geometar sačinio je nalaz dana 02.03.2023. godine uz preglednu skicu lica mjesta R1 :2500 od 08.07.2022. godine gdje su vidljivo prikazane k.č. broj: 264/13, 264/14. 264/15 264/16, 264/17 i 264/18 K.O. P. starog premjera, nastale cijepanjem za ovaj postupak od 264/3, a koje na

osnovu urađenog preklopa planova starog i novog premjera odgovaraju parcelama 1390/7, 1391 i dijelovima parcela broj 1399/10 i 1398 K.O. P. novog premjera, a parcela 264/15 K. O. P. starog premjera odgovara dijelu parcele 1651 K.O. P. novog premjera - put javno dobro - put za Gurdiće. Na skici lica mjesta koja je prilog nalazu podaci novog premjera su prikazani crnom bojom, a podaci starog premjera su prikazani crvenom bojom, dok je plavom bojom prikazano zemljište koje je rješavano u predmetu broj: 02-31-20/99 od 10.12.2009. godine podnosioca zahtjeva K. R., predmet uzurpacija po osnovu člana 6. ZU. Strankama je dostavljen na izjašnjenje nalaz geometra i zapisnik od 08.07.2022. godine koje su stranke uredno zaprimile. Stranka K. R., niti njen punomoćnik advokat Nedo Šutanović nisu do dana sačinjavanja rješenja dostavili izjašnjenje na nalaz, niti primjedbe, niti nove dokaze, izjave ili isprave koje bi mogle izmijeniti činjenice utvrđene u ovom postupku. Dana 07.04.2023. godine JP ŠPD ZDK doo Zavidovići PJ Šumarija Olovo dostavila je izjašnjenje na nalaz geometra i zapisnik navodeći da je JP ŠPD ZDK doo Zavidovići PJ Šumarija Olovo na osnovu ugovora između Ministarstva šumarstva ZDK broj: 05.22.8539-3/22 od 17.10.2022. godine o prenosu poslova gospodarenja državnim šumama i šumskim zemljištem u posjedu državnih šuma i šumskog zemljišta na području općine Olovo, a vlasnik je BiH, F BiH. Na navedenom lokalitetu je povučena zelena linije 1984. - 1985. godine pa i na predmetnom zemljištu na kojem podnosilac zahtjeva nije imao nikakve aktivnosti niti je obilježio nekretnine koje su predmet zahtjeva za novi premjer, te da su uzurpacije elaboratski rješavane do kraja 1982. godine u svrhu priprema za novi premjer i da je stranka bila u posjedu iskoristila bi mogućnost rješavanja do ostavljenih rokova, te stavljaju primjedbe na izjavu i kredibilitet svjedoka K.M., pozivaju se na odredbe člana 32. stav 3. Zakona o šumama ZDK, te ističu da stranka nema dokaze o pravno sljedništvu i stranka nema Odluku Direkcije šuma Tuzla o dodjeli zemljišta. Nadalje je utvrđeno, da su podaci starog premjera za K.O. P. stavljeni van snage stupanjem na snagu katastra nekretnina za K.O. P. po novom premjeru objavom podataka u („Službenim novinama F BiH“, 60/02), tako da je od 02.12.2002. godine od datuma objave, na snazi novi premjer, katastar nekretnina, te su parcele 1390/7, 1391, 1399/10 i 1398 K.O. P. novog premjera u ZK ulošku broj 381 i KK ulošku broj 378 K.O. P. upisane na osnovu Zakona o šumama F BiH član 44. stav 2. kao svojina i posjed Bosne i Hercegovine, Federacija Bosne i Hercegovine sa 1/1 dijela, što predstavlja usklađenu evidenciju katastra i zemljišne knjige. Uvidom u elaborat dokumentaciju postupka izlaganja podataka o nekretninama i utvrđivanja prava na nekretnina za K.O. P., tačnije Dn broj 04/009-95 1-169/00 nosioca prava K. (U.) R. iz O. u kojem katastarsko knjižnom spisu su evidentirane nekretnine i rezultati uviđaja Komisije za izlaganje podataka o nekretninama i utvrđivanje prava na nekretninama po SP-24 dana 27.10.2000. godine. Na skici dopunskog premjera (SP-24) nije evidentiran niti prijavljen od prisutnih stranaka posjed na parcelama koje su predmet ovog postupka (dijelovi 1390/7, 1391, 1399/10 i 1398 K.O. P. novog premjera) a navedenim postupkom je uz učešće stranaka na terenu utvrđena i obilježena granica između parcela u vlasništvu K. (U.) R. i šumskog zemljišta državne - društvene svojine. Na osnovu Zapisnika o toku izlaganja podataka na javni uvid i utvrđivanja prava na nekretninama od 25.09.2000. godine skice dopunskog premjera od 27.10.2000. godine po kojoj je riješen zavedeni SP-24, te rješenja od 22.04.2002. godine utvrđeno je na kojim nekretninama je K. Reuf vlasnik nekretnina. Iz navedene dokumentacije vidljivo je da stranka za postupak avio fotogrametrijskog snimanja nije obilježila nekretnine iz dispozitiva ovog rješenja, niti je bila u posjedu navedenih nekretnina, niti podnosila zahtjev za utvrđivanje prava vlasništva, niti ih je navela kao sporne nekretnine za koje traži upis prava svojine po članu 13. stav 2. ZU i za koje navodi da ih koristi. Iz orotofoto snimaka navedenog područja (parcele 1391, 1390/7, 1399/10 i 1398 K.O. P. novi premjer) vidljivo je, da se radi o kompleksu šume u kojem ni uviđajem na terenu 08.07.2022. godine nisu utvrđeni, niti vidljivi tragovi uživanja, niti tragovi ograđivanja, niti se pokazano zemljište razlikuje od ostalog šumskog zemljišta na terenu, što je potvrđeno izjavom zastupnika punomoćnika državnog šumskog zemljišta i vještaka geometra koji je

identifikaciju i mjerenje izvršio na osnovu pokazivanja stranke na terenu. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja i na osnovu provedenih dokaza prvostepeni organ je shodno članu 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama („Službeni list SR BiH“, broj: 6/78) koji je preuzet i primjenjuje se kao važeći zakon u Federaciji BiH u skladu sa članom IX 5. (1) Ustava Federacije BiH („Službene novine F BiH“, broj: 12/94, 13/97, 16/02, 22/02 i 52/02), odbio zahtjev za upis prava svojine, jer nisu ispunjeni zakonski uvjeti za upis prava, te je odlučeno kao u dispozitivu ovog rješenja.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja tuženi je i po ocjeni suda, pravilno postupio kada je odbio žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostepenog rješenja kojim je odbijen njegov zahtjev za upis prava svojine shodno članu 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama, jer nisu ispunjeni zakonski uvjeti za upis prava, na više parcela u K.O. P. po podacima starog premjera bliže opisane u dispozitivu i suprotno navodima iz tužbe u skladu sa članom 242. stav 1., u vezi sa članom 207. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/28, 8/99 i 61/22), u osporenom rješenju cijenio sve navode žalbe i detaljno obrazložio iz kojih razloga su navodi žalbe neosnovani. Za takvu odluku tuženi je dao valjane razloge i pozvao se na odgovarajuće odredbe materijalnog prava, pa te razloge ovaj sud prihvata.

Naime, odredbom člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama propisano je da po odredbama ovog zakona raspraviće se i odnosi nastali iz dodjeljivanja u svojinu državnog zemljišta prije 6. aprila 1941. godine, na osnovu odluka tadašnjih šumskih i agrarnih organa. Ako lica odnosno njihovi pravni sljednici i sada drže zemljište koje im je ranije dato u svojinu pravosnažnim odlukama bivših šumarskih i agrarnih organa koje nisu provedene u zemljišnim knjigama, po njihovom zahtjevu zahtjevu ili po službenoj dužnosti, donijeće se rješenje o određivanju upisa prava svojine na tom zemljištu u zemljišnim knjigama u njihovu korist primjenjujući odredbe člana 4. i 5. ovog zakona.

Kako je tužitelj u ponovljenom postupku jasno precizirao/opredijelio svoj prvobitni zahtjev, tuženi organ pravilno zaključuje da u takvom slučaju ostale odredbe Zakona o uzurpacijama i nisu od značaja, jer u tom slučaju osnov za utvrđivanje uknjižbe vlasništva i nije uzurpacija nego pravosnažna odluka ranijih šumskih i agrarnih organa, koja iz raznih razloga nije provedena u zemljišnim knjigama, da se u tom postupku treba dokazati da je zemljište dodijeljeno pravosnažnom odlukom ranijih šumskih i agrarnih organa i kontinuiran posjed stranke, odnosno njenih pravnih prednika K. R. iz Olova za upis prava vlasništva temeljem člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama na zemljištu što je bliže opisano u dispozitivu prvostepenog rješenja, po podacima starog i novog premjera, koji je u službenoj upotrebi i baza je za službene podatke katastra i zemljišne knjige, da je prvostepeni organ poštovao primjedbe u pogledu postupka, održao usmenu raspravu na licu mjesta, shodno članu 22. Zakona o uzurpacijama, u prisustvu vještaka geometra, stranaka i svjedoka, sa ciljem da na licu mjesta utvrdi relevantne činjenice, po vještaku geometru precizno identifikira, utvrdi granice i površinu uzurpiranog zemljišta, da utvrdi vrijeme uzurpacije, kontinuitet posjeda i druge činjenice odlučne za rješavanje, da je prvostepeni organ u postupku koji je prethodio donošenju pobijanog prvostepenog rješenja pravilno zaključio da se na podlozi provedenih dokaza može na pouzdan način utvrditi pravno - relevantno činjenično stanje i na konkretnu situaciju pravilno primijenio materijalno pravo iz odredbe člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama.

Naime, iz stanja spisa proizilazi da je tužitelj svoj zahtjev temeljio na molbama koje su podnesene Direkciji šuma Tuzla i to od strane: K. H. zv. R. sin S. molba podnešena 17.02.1941. godine pod brojem 5103 za zakup državnog zemljišta na period od 10 godina i to zemljište zvano Dragulje u površini od 24600 m², označeno kao k.č. broj 264/3a. Uz navedenu molbu

postoji mišljenje Terenske sekcije kojim je precizirana parcela koja je bila predmet razmatranja za dodjelu u zakup i radi se o parceli „Omerova njiva“, u površini od 3180m², postoji saglasnost Općinskog vijeća za dodjelu od 17.05.1936. godine, K. O. sina M. molba za dodjelu državnog zemljišta u zakup na period od 10 godina, broj 4265 od 11.07.1927. godine, za zemljište zvano Dragulje označeno kao, k.č. broj 264/3c u površini od 8500 m², K. S. sin O. molba za dodjelu državnog zemljišta broj 5083 od 17.02.1941. godine za zemljište zvano Podjasle u površini od 3730 m², bez opisa zemljišta od strane Terenske sekcije, K. H. sin I. zv. I. molba za dodjelu državnog zemljišta u zakup na period od 10 godina broj 1957/39 od 24.05.1939. godine za zemljište zvano Omerova njiva uz saglasnost Terenske sekcije za dodjelu i preciziranje površine od 14220 m², II molba K. H. od 17.02.1941. godine broj 1614 bez preciznijih podataka o zemljištu i bez opisa Terenske sekcije i saglasnosti, a koje molbe za dodjelu su podnesene Direkciji šuma Tuzla od strane gore navedenih podnosilaca za dodjelu državnog zemljišta u zakup na period od 10 godina i za isto ne postoje Odluke o dodjeli zemljišta u zakup, niti pravosnažne Odluke Direkcije šuma o dodjeli predmetnog zemljišta u svojину shodno članu 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama.

Neosnovani su navodi tužbe kroz tvrdnju da je uzimajući u obzir priložene dokaze, odnosno molbe za zakup državnog zemljišta od 24.05.1939. godine, njegov prednik K. H. ispunio sve uvjete da mu se to pravo prizna i da je u postupku dokazano da postoji kontinuitet posjeda predmetnog zemljišta, jer na suprotno od toga upućuju izjave stranke i svjedoka, kao i kupoprodajni ugovor od 06.03.1981 .godine, koji su zaključili K. R. kao kupac i K. A. kao prodavac, što dokazuje da postoji pravni kontinuitet od K. H., pa do K. A., koji je predmetno zemljište njemu prodao. Ovo iz razloga što je tužitelj bio izričit u tome kako zahtijeva da se status predmetnog zemljišta raspravi s osnova člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama, a pri tome nije priložio, niti je u zahtjevu, kao ni tokom postupka, uopće tvrdio da je njemu, odnosno njegovim pravnim prednicima, pravosnažnom odlukom ranijih (iz vremena tadašnje Kraljevine SHS-a, kasnije Jugoslavije) šumskih i agrarnih organa bilo kakvo državno zemljište dodijeljeno ili pak da je on/njegovi pravni prednici takvo što od tih organa zahtijevali, da je zemljište dodijeljeno pravosnažnom odlukom ranijih šumskih i agrarnih organa i kontinuiran posjed stranke, odnosno njenih pravnih prednika što provedenim dokazima tužitelj nije dokazao.

S tim u vezi bez osnova su i navodi tužbe da je suprotno zaključku nižestepenih organa u postupku dokazano da je tužitelj dokazao kontinuitet posjeda predmetnih parcela od prije 1941. godine, odnosno od 1939. godine, imajući u vidu daje K. H., shodno dokumentaciji iz Historijskog arhiva Tuzla, dok se iz drugih dokaza nedvojbeno moglo ustanoviti da su prednici tužitelja stanovali na predmetnim parcelama, odnosno imali kuću, kao i njive na kojima su sijali, jer je sve istaknuto u suprotnosti sa priloženim materijalnim dokazima, koji potvrđuju da je predmetno zemljište kao državno zemljište upisano u postupku osnivanja katastra nekretnina kao jedinstvene evidencije nekretnina i prava na nekretninama. Da je takvom upisu tužitelj mogao realno prigovoriti i iskazati se savjesnim posjednikom odnosno vlasnikom toga zemljišta sigurno bi to učinio još u postupku obilježavanja zemljišta koje je prethodilo aerofotogrametrijskom snimanju, izlaganju podataka novog premjera i osnivanju katastra nekretnina. U prilog navedenom je nalaz prvostepenog organa da je na odnosnom lokalitetu u razdoblju 1984. - 1985. godine utvrđena i obilježena zelena linija iz člana 17. Zakona o uzurpacijama, čemu je prethodilo rješavanje svih evidentiranih uzurpacija po službenoj dužnosti, a radi pripreme za tada predstojeće aerofotogrametrijsko snimanje, u kojem razdoblju tužitelj predmetno zemljište nije obilježio kao sebi pripadajuće i time ga označio kao svoju uzurpaciju.

Ostali navodi tužbe kojim se tužitelj poziva na član 3. stav 1. Zakona o uzurpacijama koji propisuje da na zemljištima koja su uzurpirana prije 6. aprila 1941. godine priznaje se pravo svojine ukoliko odredbama ovog zakona nije drukčije određeno, kao i član 2. stav 1. istog zakona da se uzurpacijom u smislu ovog zakona smatra se svako samovlasno zauzimanje odnosno bespravno držanje zemljišta u društvenoj svojini, kroz tvrdnju da se shodno citiranim odredbama, imao se usvojiti zahtjev podnosioca, te dozvoliti upis vlasništva u zemljišne knjige nisu od uticaja na zakonitost i pravilnost osporenog rješenja tuženog, jer je zahtjev za upis prava vlasništva temeljen na odredbi člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama o čemu je tuženi organ u obrazloženju dao pravilne razloge da tužitelj ne ispunjava propisane uvjete za upis prava svojine shodno navedenoj odredbi, pa te razloge ovaj sud prihvata.

Pored navedenog predmetno zemljište ne može se priznati u vlasništvo tužitelju jer je odredbom člana 7. stav 3. Zakona o uzurpacijama propisano da se ne može priznati pravo svojine na uzurpiranom zemljištu koje bude obuhvaćeno graničnom linijom kao zemljište pod šumom ili šumsko zemljište (šumski kompleks), a odredbom člana 6. stav 1. tačka a) se neće priznati pravo svojine na zemljištu koje je uzurpirano prije 6. aprila 1941. godine, ako je to zemljište pod šumom, te odredbom člana 2. stav 3. istog Zakona da se na uzurpiranom zemljištu pod šumom ne može steći pravo svojine ni u slučaju kada su ispunjeni propisani uslovi za održaj.

Prema tome, ovaj sud smatra da su prvostepeni i tuženi organ na navedeno nesporno činjenično stanje pravilno primijenili odredbe člana 13. stav 2. Zakona o uzurpacijama kada su pobijanim rješenjima utvrdili da tužitelj ne ispunjava propisane uvjete za upis prava svojine shodno navedenoj odredbi, zbog čega se u tužbi neosnovano ističe, da je osporenim aktima tuženog i prvostepenog organa povrijeđen zakon na štetu tužitelja pozivom na odredbu člana 9. Zakona o upravnom postupku.

Dakle, iz svega naprijed navedenog sud zaključuje da su upravni organi pravilno i zakonito riješili ovu upravnu stvar i da donošenjem ovakvih rješenja nisu povrijedili odredbe Zakona o upravnom postupku, niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava, niti su ovakvim rješenjima povrijeđena bilo koja prava tužitelja, zbog čega se u tužbi neosnovano ističe da je osporenim aktima tuženog i prvostepenog organa povrijeđen zakon na štetu tužitelja, odnosno da se u upravnom postupku koji je prethodio aktu nije postupalo po pravilima postupka.

Zbog svega navedenog, ovaj sud je zaključio da navodi tužbe nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost osporenih upravnih akata tuženog i prvostepenog organa, pa je primjenom odredbi člana 28. stav 1. i člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, tužbu valjalo odbiti kao neosnovanu, jer pobijanim rješenjima tuženog i prvostepenog organa, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Zapisničarka

Sudija

Nazifa Avdagić

Ranka Baškarad